

[Sigsgaard.]

ligger jo helt klart efter oplysningen i dag om det nye pristal — der i alt væsentligt er kompensation for prisstigninger, der for længst og før devalueringen er indtrådt, prisstigninger, som lønmodtagerne længe har lidt under uden kompensation. Men der var ikke tilstrækkelig forhandlingsvilje fra regeringens side. Det var vist hr. Per Hækkerup, der udtrykte sig sådan, at ikke en tøddel ville man give.

Nu foregiver man stor forargelse i visse kredse over, at en del af SFs gruppe vil stemme imod regeringens forslag; men man har jo hele tiden vidst, at vi var imod forslagene, man har hele tiden vidst, at vort parti ved sin hovedbestyrelse var imod forslagene, men man har ikke reelt villet forhandle og give indrømmelser for at nå til enighed. Derfor er forargelsen malplaceret. Og hvad er det, man i det hele taget forventer? At vi til trods for alt det skulle stemme for indgrebet imod vor overbevisning, imod en overbevisning om en opfattelse af den økonomiske situation, som vi lige fra starten af denne situation har givet udtryk for. Det er et helt igennem urimeligt forlængende.

Vi har intet ønske om at vælte regeringen, vi har intet ønske om valg; det løser ingen problemer. Kommer der valg alligevel, er det socialdemokratiets og regeringens ansvar; den har hele tiden været fuldt klar over, hvad den gjorde, og hvordan SFs stilling var.

Man taler om, at et valg vil sætte arbejderflertallet over styr. Det er nok muligt. Men hvorfor er man så sikker på, at vælgerne har svigtet vore to partier? Føler man trods alt, at der ikke helt er ført den politik, som man lovede vælgerne? Føler man, at vælgerne har grund til at være utilfredse med arbejderflertallet og derfor vil svigte det? Havde der virkelig været ført en politik, stukket en linje ud i overensstemmelse med vore to partiers programmer, så havde der vel ikke været grund til at være bange for, at flertallet mistes. Men man er altså bange for resultatet af dette valg, selv om man på den anden side næsten stiller imod det.

SF, også mindretallet, har ønsket samarbejdet med socialdemokratiet. Vi drømmer ikke om de helt epokegørende resul-

tater straks, men om en progressiv reformpolitik. Vi finder til trods for vor indstilling til de nærværende forslag, at socialdemokratiet fortsat må have regeringsmagten, fortsat må have forpligtelsen til sammen med SF at forsøge at gennemføre i praksis de reformer, man har stillet befolkningen i udsigt.

Jeg skal for at gøre vor stilling helt klar derfor stille følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at regeringen uanset resultatet af afstemningen om lovforslag nr. 61 fortsat har folketingets tillid, fortsætter tinget behandlingen af de foreliggende lovforslag.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Per Hækkerup: Jeg går ud fra, at statsministeren svarer på det stillede forslag til dagsorden, som jo i sin karakter i hvert fald må siges at være ganske ekstraordinært, idet man på én gang udtaler tillid til regeringen og samtidig sørger for at underkende regeringens politik. Det er vist omtrent det mest diletantiske, vi har været ude for i dansk politik. Det kunne vi bære let, hvis ikke det var, fordi det var sørgeligt, at der trods alt findes 5 eller 6 medlemmer af dette ting, der vil byde både tinget og den danske offentlighed en sådan fremgangsmåde. Det er under lavpunktet.

Jeg skal ellers ikke gøre nogen bemærkninger yderligere til hr. Sigsgaard; jeg synes, hans tale var så indlysende klar og logisk og konsekvent, at enhver vælger må kunne forstå, at på det grundlag er der ikke nogen samarbejds mulighed.

Jeg vil gerne spørge hr. Sigsgaard, om han er klar over, at det, han og hans del af gruppefællerne i socialistisk folkepartis gruppe nu, når de stemmer imod regeringsforslaget, beslutter, er at give partier i dette høje ting, som er modstandere af boligfonden — jeg stiller bare dette enkelte spørgsmål — en mulighed for at nedskære den og dermed være med til at forhindre det, hr. Sigsgaard betragtede som det vigtigste middel imod inflationen, nemlig kampen mod jordspekulationen. Med alle sine ordækvilibristeriske eksperimenter kan hr. Sigsgaard ikke bortforklare, at han foreslår